

végén aláírt két bérletet; szerényen hoz-  
zátette, hogy ő nem hiszi ugyan, hogy az  
ő aláírása az általam remélt eredményt  
vonná maga után. Én azonban a két bér-  
let birtokában bizalommal folytattam a  
bérlet-gyűjtést. A közönség nagy megrökö-  
nyódással vett tudomást róla, hogy Gyula  
legelőkelőbb úrnője hatodik sorban bérlet  
és szerénységben nem akart mögötte ma-  
radni. Sokan tehát még a hetedik és a  
nyolcadik padosorban is jegyezték bérletet,  
úgy, hogy a hátrább eső padosorok hama-  
rább népesedtek be bérlettel, mint az első  
s második sorbeliek. Végeredményül tehát  
a kikötött nyolcvan helyett százöt bérletet  
tudtam összehozni. Miután pedig a nagy  
bérlet azonkívül rendszerint nagy publiku-  
mot is szokott a színházba vonzani, az  
előadások mindenike harmadfél hónapon át  
a szó-szoros értelmében zsúfolt színkörben  
játszódtak le s a mindig tépelődő és pa-  
naszkodó Krecsányit, aki megkereste az  
Egerből való hurcolkodási költséget és az  
egész társulat nyári gázsiját, mintha ki-  
cserelték volna; állandóan jókedvű volt és  
a saison folyamán maga is fellépett a »Fe-  
csegők« c. operettben és amiben utólérhet-  
lennek tartotta magát: Quasimodó szerepé-  
ben. Tudtommal ez volt az utolsó eset,  
hogy Krecsányi mint színész színpadra lé-  
pett. Mindez pedig csak azért és úgy eshe-  
tett meg, mert egy városszerte elismert  
rangbeli úrnő nem tartotta magára nézve  
lelacsonyítónak, hogy az őt jogosan meg-  
illető első sor helyett a hatodikban váltsa  
meg bérletét. Mint mulatságos dolgot  
örökítem meg, hogy egy darab alapo-  
san megbukott a saison alatt. Az »Ifj.  
Fromont és idősb Risler« c. szmű,  
melynek cselekvénye szerint tudvalevőleg  
Fromont elhanyagolja hitvesét és Rislerné  
körüli legyeskedik. Fromontnét az élte ta-  
vaszában levő, vakító szépségű Hegyesi  
Mari játszta. Rislernét pedig az ugyancsak  
nagytehetségű, de már akkor nem hódító  
megjelenésű Maar Julia. A publikum, tiszte-  
let, becsület Alphons Daudetnek, nem  
akceptálta tőle sem a cselekményt, azt hi-  
hetetlennek, a Fromontot játszó Pálfit pe-  
dig egyszerűen hülyének mondta, gusz-  
tusának ekkora elfajulásáért. Másik kima-  
gasló saisonja volt a Ditrói Mór vezetése  
alatt, ugyancsak kiváló tagokból álló Thá-  
lia színész-szövetkezetnek. Ditróiról még

Krecsányi is elismerte, hogy ő nála kü-  
lön rendező, pedig Krecsányi tudvalevőleg  
semmire sem volt annyira büszke, mint  
rendezői talentumára. A tagok között volt  
Ditróiné, ki mióta magyar színész volt,  
a legnagyobb, a legjobb naiva volt és ma-  
radt. Réti Laura, a fenomenális hangú  
énekesnő, a férfi tagok között pedig Mol-  
nár Antal, akiről külön kell megemlékez-  
nem. Ő volt a nyolcvanas esztendőök fiatal  
színi nemzedékének legnagyobb remény-  
sége jogositó, legtehetségesebb tagja. En-  
nek értékelték őt úgy a direktorok, mint  
pályatársai s ahol megfordult, a közön-  
ség is mindenütt megkedvelte. Igazi sze-  
repekörét, akár a világhírű olasz Novelliét,  
meg sem lehetett állapítani. A legellentéte-  
sebb szerepeket játszotta, hősszerelmest, tra-  
gikust, jellemszínészt, komikust, operett-  
buffót egyaránt. Fellépett Shylockban,  
Othellóban, Keanben, Gonosz Pistában, el-  
játszotta Konti »Királyfogása«-ban Marx  
bárót, Rip-Ripben ráosztották Hudson ka-  
pitányt. Mindegyikben tökéletes, a leg-  
többben utólérhetetlen volt. Úgy indult, úgy  
fejlődött, hogy mindenki a magyar szí-  
nész nem nagy számú óriásai közé emel-  
kedőnek jövedőlte. A Tháliát előzőleg már  
egy saisonban játszott Gyulán. Innen le-  
vélben Aradra ajánlkozott Krecsányihoz,  
aki miután őt személyesen még nem is-  
merte, tőlem kért róla véleményét. Emlék-  
szem, csak annyit írtam, ha a Nemzeti  
Színházat az a csapás sújtaná, hogy Új-  
házi meghalna, minden más kombináció  
nélkül Molnár Antalt kellene helyére szer-  
ződtetni. Erre a levelemre Krecsányi őt,  
minden feltételét elfogadva, látatlanul  
szerződtette. A téli szezon leteltével Kre-  
csányi, akit pedig majdnem mindenki  
olyan direktornak mondott, hogy önzésével  
tagjait lelketlenül kizsarolja, magához ké-  
rette Molnárt és azt mondotta neki: »Én,  
Molnár úr, megakarom Önt tovább is tar-  
tani, e célból gázsiját is felemelem, de  
csak azzal a feltétellel szerződtetem tovább,  
ha Ön nálam csupán drámákban fog ját-  
szani.« Molnár felfortyanva kérdezte, hogy  
talán nincsen egyéb szerepkörében vele  
megelégedve? Erről szó sincs, mondotta  
Krecsányi, hanem azért kikötésem változ-  
hatatlan. Én ugyanis nem veszem lelkemre,  
hogy a magyar színész nem valamikor azt a  
jogos szemrehányást tehesse, hogy olyan